

Final d'etapa

Lluís Bou, periodista

Catalunya viurà a partir de la tardor un replantejament polític. De fet, ara ja estem en pròrroga. Aquesta durarà fins que es convoquin les pròximes eleccions catalanes. L'escenari està a punt de canviar, i no pas per qui ocupa la cadira, sinó perquè van creixent les opcions d'una hegemonia política. I això vol dir que comença a ser caduc del desgavell i la inestabilitat. Els ciutadans estan farts i demanen fórmules sòlides, com reconeixen consellers com Antoni Castells. Durant els 23 anys de govern de Jordi Pujol l'hegemonia política va ser pujolista. Això va permetre l'estabilitat del model polític català durant dues dècades. Però amb la retirada política de Pujol, no hem sortit de la indefinició. Ningú no ha pogut forjar un consens social majoritari. CiU no ho ha aconseguit perquè, tot i guanyar dos cops les eleccions, no ha governat. I aquestes coses només es poden forjar des del poder.

Però PSC, ERC i ICV tampoc han pogut fer-ho, perquè no treballen un projecte de país cohesionat, sinó tres, malgrat que el tripartit sumi majoria al Parlament. L'hegemonia no és l'aritmètica parlamentària, és la majoria social. El primer tripartit

semblava que aconseguiria ser el relleu de Pujol durant anys, amb una aposta que es definia com a catalanista i d'esquerres, aparentment simètrica al pujolisme. Però l'Estatut va revelar que la nova fórmula no era un projecte conjuntat, i ja sabem com va acabar: amb l'expulsió d'ERC del govern i la convocatòria d'eleccions anticipades. No va ser un cop definitiu. PSC, ERC i ICV van seguir apostant pel mateix projecte, amb renovades esperances, donant-se una segona oportunitat, que l'electorat no va vetar per tres escons de marge. Per això els socialistes van donar les culpes del fracàs a Pasqual Maragall, fins al punt de defenestrar-lo i substituir-lo per José Montilla. Si la causa del desgavell era la personalitat caòtica

"El nostre objectiu és oferir a les persones immigrades el català com la millor eina per participar en la vida social i cultural d'aquest país".

de Maragall, vol dir que el problema no era la fórmula i que un tripartit de segona generació podria funcionar. Montilla va encarar així la seva campanya reivindicant de nou el tripartit, però amb un to antimaragallista. "Fets i no paraules", recordeu que era l'eslògan, per dir que ho faria diferent que l'expresident. Maragall era el cap de turc.

El tripartit dos va començar amb aquest aire renovat però ràpidament es va constatar que seguien els problemes. Amb Montilla, la diferència de projecte nacional dels socis es va aprofundir, i els tres partits van optar per respondre als problemes defensant el seu interès. No cal recordar els episodis de l'apagada, la sequera o la

tercera hora de castellà. A diferència de l'etapa de Maragall, els tres socis ara superen els esculls anant per lliure, i per aquesta raó el govern tendeix al ralenti. No es pot així contruir cap hegemonia social, i la fórmula del tripartit queda sentenciada. Ningú no podrà tornar a anar a unes eleccions reivindicant-lo. El PSC, que és el partit més ràpid a analitzar els nous escenaris gràcies a l'estratega Miquel Iceta, ja està començant a buscar substitut a Maragall com a cap de turc, i aquest no serà altre que ERC i la seva suposada cultura de govern. Els republicans no han trobat una resposta clara a aquest plantejament preelectoral dels socialistes, com es va veure en el seu congrés. Josep-Lluís Carod és partidari de no donar arguments a les acusacions socialistes, i en canvi Joan Carretero defensa plantar-hi cara i denunciar la pressió que fa el PSC per adequar el govern al seu projecte. Joan Puigcercós parla de les línies vermelles, amb una aparent voluntat d'equilibri.

No és viable cap recomposició del tripartit, perquè el projecte ha fracassat. Ho reconeixen amb veu petita els consellers socialistes i republicans més preclars. El model tendirà en aquesta pròrroga al centrifugat, a paral·litzar-se més. Ja ho veuran amb la sentència del Tribunal Constitucional si retalla l'Estatut, i potser amb el nou model de finançament. Les futures eleccions ja seran en una altra clau. És igual quan les convoquin.